

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Waanzin

Nora Roberts bij Boekrij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

*De bron-*trilogie

- 1 *Het begin*

*Bruiden-*kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekrij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekrij.nl

J.D. Robb

Waanzin

Deel 15 in de *Eve Dallas*-serie

Met gebogen hoofden knielen wij neer
En prijzen wij u, o Almachtige Heer
Maar er is niets gruwelijkers dan de mens
Om de wereld te zuiv'ren zoals Gij het wenst
– William Wordsworth

In vriendschap onoprecht en onverzoenlijk in hun haat
Kunnen zij niet domineren, dan verwoesten zij de staat
– John Dryden

ISBN 978-90-225-8640-2
ISBN 978-94-023-1280-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Purity in Death*
Vertaling: Textcase, Deventer
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Dorota Gorecka / Trevillion Images
Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2002 Nora Roberts
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Proloog

De hitte was moordend. Juli spande haar bezwete spieren, keek waar ze op moest mikken en schopte New York toen in het bloedhete stoombad van de zomer. Sommigen wisten eraan te ontsnappen, door naar hun huizen aan de kust te vluchten waar ze koele drankjes konden drinken, konden genieten van de zeebriesjes en hun zaken via hun tele'link konden afhandelen. Anderen sloegen voorraden in en verscholen zich in hun door airconditioning koel gehouden huizen, als stammen die in staat van beleg verkeerden.

Maar de meesten moesten er gewoon doorheen.

Nu de luchtvochtigheid boven de negentig procent kwam en het einde nog niet in zicht was, werden mensen chagrijnig, gaf hun deodorant het op en werden zelfs de meest goedhartige personen om het minste of geringste gewelddadig.

Medische hulpposten zaten tjokvol met de soldaten die in de zomer van 2059 gewond waren geraakt. Een heleboel mensen die onder normale omstandigheden niet eens een rood voetgangenslicht zouden negeren, belandden nu in een politiebureau of een gevangenis en moesten hun advocaten 'linken om uit te leggen waarom ze hadden geprobeerd om een collega te wurgen of een volkomen vreemde onder de wielen van een Sneltaxi te duwen.

Doorgaans wisten ze als ze eenmaal afgekoeld waren niet wat hen bezielde had. Ze zaten of stonden dan niet-begrijpend en verbijsterd te kijken, alsof ze in trance waren geweest.

Maar Louie K. Cogburn wist heel goed wat hij deed, waarom hij het deed en hoe hij het wilde blijven doen. Hij was een kleine drugshandelaar die hoofdzakelijk Zoner en Jazz verkocht. Om zijn winstmarge te vergroten, lengde Louie de Zoner aan met gedroogd gras uit de stadsparken en de Jazz met bakpoeder dat hij in

groothandelsverpakkingen kocht. Zijn afzetgebied bestond uit kinderen van tien tot twaalf jaar, uit modale gezinnen in de drie school-districten die het dichtst bij zijn appartement in de Lower East Side lagen.

Op deze manier spaarde hij reistijd en reiskosten.

Hij gaf de voorkeur aan kinderen uit modale gezinnen. Arme kinderen hadden gewoonlijk dealers in hun eigen familie en rijke kinderen hadden veel te snel door dat hij gras en bakpoeder gebruikte. De doelgroep paste bij Louies hele eigen logica. Hij zei altijd dat als je ze verslaafd maakte als ze nog jong waren, je een klant voor het leven had.

Tot dusver was zijn credo niet waar gebleken, omdat het Louie nog nooit gelukt was om een zakenrelatie te houden na diens middelbareschooldiploma.

Maar toch nam Louie zijn bedrijf serieus. Elke avond, als zijn potentiële klanten hun huiswerk maakten, was hij bezig met dat van hem. Hij was trots op zijn boekhouding en als cijferklopper voor een firma in het middenkader zou hij gegarandeerd meer hebben verdiend dan met dealen. Maar hij was een man die vond dat echte mannen voor zichzelf werkten.

Hij voelde zich de laatste tijd weliswaar ontevreden en een beetje geïrriteerd en werd overvallen door een gevoel van wanhoop, als hij een uur bezig was geweest met zijn zakelijke programma's op zijn derdehands computer, maar hij dacht dat dat door de warmte kwam.

En door de hoofdpijn. Die verdomde hoofdpijn die niet weg wilde gaan, hoeveel van zijn eigen producten hij ook ertegen gebruikte.

Hij kon drie dagen niet werken, omdat hij nergens anders aan kon denken dan aan de pijn. Hij sloot zich op in zijn studiootje, zat in de hitte te mokken en zette zijn muziek loeihard, zodat hij de storm in zijn hoofd niet meer kon horen.

Iemand zou hiervoor boeten, dat was zeker. Iemand.

Die luie klootzak van een conciërge had de airco niet gerepareerd. Dat was wat hij dacht toen zijn kraalogjes, die rood waren

geworden, naar de cijfers keken. Hij zat in zijn ondergoed bij het geopende – en enige – venster van zijn eenkamerappartement. Er kwam geen briesje door het venster, maar het geluid op straat was oorverdovend. Geschreeuw, getoeter en het gepiep van banden over het asfalt.

Hij zette de heavy metal, die uit zijn oeroude entertainment-systeem kwam, harder om het geluid te overstemmen. En de pijn.

Er druppelde bloed uit zijn neus, maar dat merkte hij niet.

Louie K. rolde een lauwarme fles zelf gebrouwen bier over zijn voorhoofd. Hij wilde dat hij een vuurwapen had. Als hij verdomme een vuurwapen had, zou hij uit het verdomde venster voorover leunen en verdomme een hele straat uitmoorden.

Tot op heden was een criminele klant van zijn airboard schoppen het meest gewelddadige dat hij ooit had gedaan. Maar nu liet hij zich opzweepen door de beelden van dood en verderf terwijl hij boven zijn boeken zat te zweten en krankzinnige gedachten als zwarte rozen in zijn hersenen bloeiden.

Zijn gezicht was lijkkbleek en straaltjes zweet stroomden uit zijn vochtige, bruine haar over zijn smalle wangen. Zijn oren tuitten en hij had het gevoel dat een oceaan vol vet in zijn maag rond kolkte. De hitte maakte hem ziek, dacht hij. Als hij ziek werd, kostte hem dat geld. Eigenlijk zou de conciërge hiervoor moeten boeten. Eigenlijk wel.

Zijn handen trilden toen hij naar het scherm staaarde. Naar het scherm staaarde. Hij kon zijn ogen niet van het scherm losrukken.

In zijn hoofd zag hij zichzelf naar het venster lopen, op de vensterbank klimmen en met zijn vuisten tegen die gloeiendhete lucht, tegen het lawaai en de mensen beneden hem beuken. Hij zag hoe hij met een vuurwapen in zijn hand dood en verderf zou zaaien en tegen hen zou schreeuwen. Hoe hij keihard zou schreeuwen als hij sprong.

Hij zou op zijn voeten terechtkomen en dan...

Hij draaide zich snel om toen hij iemand op de deur hoorde bonken.

Met ontblote tanden klom hij weer naar binnen.

‘Louie K., stomme klootzak! Zet die muziek zachter, verdomme!’

‘Loop naar de hel,’ mompelde hij en hij pakte de honkbalknuppel die hij vaak meenam naar recreatiegebieden, zodat hij niet opviel tussen zijn potentiële klanten. ‘Loop naar de hel, loop naar de hel. Laten we allemaal naar de hel gaan.’

‘Hoor je me wel? Godverdomme!’

‘Ja, ik hoor je wel.’ Spijkers, grote, ijzeren spijkers boorden zichzelf in zijn hersenen. Hij moest ze eruit trekken. Hij slaakte een zachte kreet en liet de knuppel vallen om aan zijn eigen haar te trekken. Maar het gebonk hield niet op.

‘Suze gaat de politie waarschuwen. Hoor je me, Louie? Als je die shit niet zachter zet, waarschuwt Suze de politie.’ Bij ieder woord bonsde hij met een vuist tegen de deur.

Nu de muziek, het gebonk, het geschreeuw en de spijkers allemaal in zijn hoofd dreunden en hij in het zweet baadde, raapte Louie de knuppel weer op.

Hij maakte de deur open en begon met de knuppel te slaan.

1

Inspecteur Eve Dallas stond bij haar bureau te drentelen. Ze was tijd aan het rekken en daar was ze niet trots op. Ze moest nu eigenlijk een chique jurk aantrekken en naar het noordelijk deel van de stad rijden om daar haar echtgenoot en een stel onbekenden te ontmoeten, voor een gezellig samenzijn dat eigenlijk gewoon een zakendiner was. En dat wilde ze even graag als in de dichtstbijzijnde recycler klimmen en de shredder aanzetten.

Het was veel fijner om in het hoofdbureau te blijven.

Ze had die middag een nieuwe zaak gekregen en afgesloten, dus ze moest haar dossier nog bijwerken. Het was niet alleen maar tijdrekken. Maar er zou niet veel tijd mee gemoeid zijn, aangezien de meeste getuigen het erover eens waren dat de man, die van een glide op de vijfde verdieping was gedonderd, was begonnen met het opzij duwen van de twee toeristen uit Toledo.

De afgelopen paar dagen was het bij iedere zaak zo'n beetje hetzelfde liedje geweest. Huiselijk geweld waarbij echtgenoten elkaar hadden doodgeslagen, straatgevechten met dodelijke afloop en zelfs een gevecht om leven en dood op een straathoek, bij een glidekraam met ijsjes.

Door de hitte werden mensen dom en agressief, dacht ze, en door die combinatie raakten mensen gewond.

Ze voelde zich zelf ook een beetje agressief bij de gedachte om zich op te moeten tutten, een paar uur in een duur restaurant te zitten en met mensen die ze niet kende over koetjes en kalfjes te praten.

Dat kreeg je ervan, dacht ze vol afschuw, als je met een man trouwde die genoeg geld had om een paar continenten te kopen.

Het verbijsterde haar telkens weer dat Roarke avonden zoals deze ook nog leuk vond. In een vijfsterrenrestaurant, dat gegarandeerd

van hem was, op kaviaar knabbelen was voor hem net zo gewoon als thuis een hamburger verorberen.

Het was waarschijnlijk beter om zich er niet meer over te ergeren, aangezien ze het tweede jaar van hun huwelijk in gingen. Ze stond gelaten op van haar bureaustoel.

‘Je bent nog hier.’ Haar assistente, Peabody, stond in de deur-opening van haar kantoor. ‘Ik dacht dat je in het noordelijk deel van de stad een of ander deftig etentje had.’

‘Ik heb nog tijd.’ Ze keek naar haar polsunit en voelde zich een beetje schuldig. Oké, ze zou te laat komen. Maar niet veel. ‘Ik ben net klaar met de glideduiker.’

Peabody, die een zomeruniform droeg dat alle natuurkundige wetten tartte en er ondanks de broeierige hitte fris uitzag, hield haar gezicht in de plooi. ‘Je bent toch zeker geen tijd aan het rekken, hè, Inspecteur?’

‘Ik heb gezworen de inwoners van onze stad te dienen en te beschermen en een van hen is zo plat als een dubbeltje op Fifth Avenue beland. Ik vind dat hij wel recht heeft op nog dertig minuten van mijn tijd.’

‘Het moet vreselijk zijn als je gedwongen wordt om een mooie jurk aan te trekken, jezelf met diamanten of god weet wat te behangen en champagne en kreeftkroketjes naar binnen te wurgen, naast de mooiste man die ooit op of buiten deze planeet geboren is. Geen idee hoe je dat volhoudt, Dallas.’

‘Hou je mond.’

‘En dat terwijl ik tijd heb om met McNab een plekje in de plaatselijke pizzeria te bemachtigen, waar we de pizza en de rekening zullen delen.’ Peabody schudde langzaam haar hoofd. Het donkere haar onder haar pet zwaaide mee. ‘Ik kan je niet vertellen hoe schuldig ik me daarbij voel.’

‘Zoek je ruzie, Peabody?’

‘Nee, chef.’ Peabody trok een braaf gezicht. ‘Ik wil je alleen maar laten weten hoe zeer ik met je meeleeft.’

‘Stik toch.’ Eve wist niet of ze geïrriteerd of geamuseerd moest

zijn. Ze wilde langs haar naar buiten lopen, maar haar bureau'link piepte.

‘Zal ik opnemen, chef, en zeggen dat je al weg bent?’

‘Ik zei je toch dat je je mond moest houden?’ Eve liep weer terug naar haar bureau en nam de transmissie aan. ‘Moordzaken. Dallas.’

‘Chef. Inspecteur.’

Toen het gezicht op het scherm verscheen, herkende ze Agent Troy Trueheart, maar ze had zijn jonge, typisch Amerikaanse gezicht nog nooit zo gestrest gezien. ‘Trueheart.’

Hij slikte duidelijk hoorbaar en herhaalde: ‘Inspecteur. Ik heb een incident. Ik heb gehoor gegeven aan... mijn hemel, ik heb hem vermoord.’

‘Agent.’ Terwijl ze sprak, zocht ze op het scherm zijn locatie op. ‘Ben je aan het werk?’

‘Nee, chef. Ja, chef. Ik weet het eigenlijk niet.’

‘Verman je, Trueheart,’ beval ze kortaf en ze zag zijn hoofd achteruit deinzen alsof hij haar woorden had gevoeld. ‘Breng verslag uit.’

‘Chef. Ik had net uit geklokt en was te voet op weg naar huis, toen een vrouwelijke burger uit een venster om hulp riep. Ik heb hieraan gehoor gegeven. Op de derde verdieping van het gebouw in kwestie was een persoon, gewapend met een knuppel, de vrouw aan het mishandelen. Een andere persoon, een man, lag bewusteloos of dood in de gang, met een bloedende hoofdwond. Ik ben het appartement binnengegaan waar de mishandeling plaatsvond en... Inspecteur, ik heb hem proberen tegen te houden. Hij was haar aan het vermoorden. Toen kwam hij op mij af en hij negeerde mijn waarschuwing en mijn bevel om zijn wapen neer te leggen. Ik wist mijn wapen te trekken om hem te verdoven. Ik zweer dat ik hem wilde verdoven, maar hij is dood.’

‘Trueheart, kijk me aan. Luister naar me. Zet het gebouw af, meld het incident bij de Meldkamer en laat hen weten dat je bij mij verslag hebt uitgebracht en dat ik op weg ben. Ik zal medische hulpverleners laten komen. Bewaak de plaats delict, Trueheart. Hou je aan de regels. Begrijp je me?’

‘Ja, chef. Ik had eerst naar de Meldkamer moeten 'linken. Ik had...’

‘Blijf op je post, Trueheart. Ik ben op weg. Peabody,’ beval Eve toen ze de deur uit liep.’

‘Ja, chef. Ik ga met je mee.’

Er stonden twee politievoertuigen, neus aan neus, en een medibus stopte ertussenin toen Eve aan kwam rijden. In deze wijk bleven de mensen niet staan kijken als de politie kwam, maar gingen ze ervandoor. Daardoor hoefden ze maar een paar toeschouwers die op de stoep stonden te zeggen dat ze afstand moesten houden.

De twee agenten aan weerszijden van de ingang bekeken haar en wierpen elkaar toen een blik toe. Zij was een belangrijke politiefunctionaris en ze zou iemand met hun rang zonder meer een kopje kleiner kunnen maken.

Ze voelde de kilte toen ze naar hen toe liep.

‘Agenten zouden een agent, die gewoon zijn werk doet, met rust moeten laten,’ mopperde een van hen.

Eve bleef abrupt staan en keek hem streng aan.

Hij zag iemand die gewend was om leiding te geven, in de vorm van een lange, slanke vrouw met goudbruine ogen, die toen ze in de zijne keken even koud en uitdrukkingsloos waren als die van een slang. Haar korte, slordige haar had bijna dezelfde kleur en het omlijstte een smal gezicht, met een brede mond die ze nu had dichtgeknepen. Ze had een klein kuiltje in een kin die eruitzag alsof deze zich niet zomaar eronder zou laten krijgen door een vuistslag.

‘Een agent zou het een agent, die gewoon haar werk doet, niet moeilijk moeten maken,’ zei ze koeltjes. ‘Als je iets tegen me hebt, Agent, wacht dan tot ik klaar ben met dat werk. Dan kun je je gal spuwen.’

Ze liep de piepkleine hal in en drukte met een vinger op het Omhoog knopje van de enige lift. Ze was nu al laaiend en dat had niets met de drukkende hitte te maken. ‘Waarom doen sommige agenten altijd zo agressief tegen je als je een hogere rang hebt dan zij?’

‘Dat zijn gewoon zenuwen, Dallas,’ antwoordde Peabody toen ze de lift in liepen. ‘De meeste agenten in het hoofdbureau kennen Trueheart en je moet hem wel aardig vinden. Als een agent in zijn eentje iemand termineert, zoals hier, wordt de Keuring afschuwelijk.’

‘Keuringen zijn altijd afschuwelijk. Het enige wat we voor hem kunnen doen is dit keurig, volgens het boekje, afhandelen. Hij heeft al een blunder gemaakt, omdat hij mij heeft ge'linkt voordat hij de Meldkamer op de hoogte had gebracht.’

‘Krijgt hij daarvoor problemen? Jij hebt hem immers afgelopen winter uit de lijkenpikkersafdeling naar het hoofdbureau gehaald. Interne Zaken moet toch begrijpen...’

‘Bij Interne Zaken zijn ze niet echt begripvol. Laten we dus hopen dat het niet zo ver komt.’ Ze liep de lift uit en bestudeerde de plaats delict.

Tot haar opluchting was hij verstandig genoeg en agent genoeg geweest om de lichamen niet te verplaatsten. Twee mannen lagen in de gang en eentje ervan lag met zijn gezicht in een plas met stollend bloed.

De andere lag op zijn rug een beetje verbaasd naar het plafond te kijken. Door een openstaande deur naast de lichamen hoorde ze iemand huilen en kermen.

De deur ertegenover stond ook open. Ze zag een aantal recente gaten en deuken in de muren van de gang, versplinterde muurpanelen en bloeddruppels. Iets wat ooit een honkbalknuppel was geweest was nu een gebroken stuk hout, bedekt met bloed en hersenweefsel.

Trueheart stond in de deuropening. Hij stond kaarsrecht, zoals een soldaat en was lijkleek. Aan zijn glazige ogen zag ze dat hij nog steeds in shock was.

‘Inspecteur.’

‘Rustig blijven, Trueheart. Peabody, start opname.’ Eve bukte zich om de twee lichamen te bekijken. Het bebloede lichaam was groot en gespierd. Het soort lichaam dat een mengsel was van vet en spieren en dat normaliter door een muur kon stormen als het boos

genoeg was. De achterkant van zijn schedel was net een ei dat met een baksteen kapot was geslagen.

Het tweede lichaam droeg alleen maar een grijs geworden boxer-short. Op zijn dunne, knokige lichaam waren geen wonden te zien. Geen blauwe plekken, geen enkel letsel. Uit zijn oren en neusgaten waren dunne straaltjes bloed gedruppeld.

‘Agent Trueheart, kunnen we deze personen identificeren?’

‘Chef. Het, uh, eerste slachtoffer is geïdentificeerd als Ralph Wooster. Hij woonde in appartement 42E. Die man die ik...’ Hij brak zijn zin af toen Eves hoofd met een ruk omhoogging en ze hem strak aankeek.

‘En de tweede persoon?’

Trueheart maakte zijn lippen nat. ‘De tweede persoon is geïdentificeerd als Louis K. Cogburn uit appartement 43F.’

‘En wie zit er op dit moment in appartement 42E te jammeren?’

‘Suzanne Cohen, woonde samen met Ralph Wooster. Zij heeft uit het venster van het genoemde appartement om hulp geroepen. Toen ik op de plaats delict arriveerde, was Louis Cogburn haar aan het mishandelen met iets wat op een knuppel of een slaghout leek. Toen...’ Hij zweeg weer toen Eve een vinger omhoog hield.

‘Volgens de aanwijzingen uit het voorlopige onderzoek van de slachtoffers heeft een man van gemengd ras, midden dertig, ongeveer honderdvijf kilo, ongeveer een meter vijfentachtig, ernstig letsel aan hoofd, gezicht en lichaam opgelopen. Een knuppel, zo te zien van hout, waar bloed en hersenweefsel aan kleeft, lijkt het moordwapen te zijn. De tweede man, ook midden dertig, Kaukasisch, ongeveer zestig kilo, ongeveer een meter zeventig, is geïdentificeerd als de aanvaller. Doodsoorzaak is tot nu toe onbekend. Het tweede slachtoffer heeft uit oren en neus gebloed. Hij heeft geen zichtbaar trauma of letsel.’

Ze kwam overeind. ‘Peabody, ik wil dat niemand deze lichamen aanraakt. Ik doe het veldonderzoek als ik met Cohen heb gesproken. Agent Trueheart, heb je tijdens dit incident je wapen afgevuurd?’

‘Ja, chef. Ik...’

‘Ik wil dat je dat wapen aan mijn assistente overhandigt. Zij zal het meenemen als bewijsmateriaal.’

De twee agenten aan het einde van de gang begonnen te moppen, maar ze negeerde hen en bleef Trueheart aankijken. ‘Je bent niet verplicht om je wapen af te geven zonder wettelijke vertegenwoordiger en je mag er eentje laten komen. Ik vraag je om je wapen aan Peabody te geven, zodat duidelijk is dat we dit onderzoek conform de regels afhandelen.

Ze zag dat hij haar, ofschoon hij in shock was, toch volledig vertrouwde.

‘Ja, chef.’

Toen hij zijn wapen wilde pakken, legde ze een hand op zijn arm. ‘Sinds wanneer ben jij linkshandig, Trueheart?’

‘Mijn rechterarm doet een beetje pijn.’

‘Ben je tijdens dit incident gewond geraakt?’

‘Hij heeft me een paar keer weten te raken voor...’

‘Heeft de persoon, die jou ertoe heeft gedwongen je wapen te gebruiken, je aangevallen toen jij je plicht probeerde te doen?’ Ze had hem wel door elkaar willen schudden. ‘Waarom heb je dat niet gezegd, verdomme?’

‘Het ging allemaal ontzettend snel, Inspecteur. Hij kwam op me af, zwaaide met de knuppel, en...’

‘Trek je hemd uit.’

‘Chef?’

‘Hemd uit, Trueheart. Peabody, maak hier een opname van.’

Hij bloosde. Jezus, wat een onschuldig zieltje, dacht Eve toen Trueheart zijn uniformhemd losknoopte. Ze hoorde hoe Peabody haar adem inhield. Maar ze wist niet zeker of dat kwam door Truehearts ontegenzeggelijk mooie borst of door de blauwe plekken die van zijn rechterschouder tot aan zijn elleboog liepen.

‘Zo te zien heeft hij je een paar keer goed weten te raken. Ik wil dat de MH’s daar even naar kijken. Als je de volgende keer tijdens je werk gewond raakt, Agent, maak het dan kenbaar. Blijf hier wachten.’

In appartement 42E was het een ravage. Aan datgene wat er van het decor was overgebleven, leidde Eve af dat het huishouden niet de eerste prioriteit van de bewoners was. Maar toch geloofde ze dat deze woning niet altijd vol lag met gebroken glas, of dat de muren altijd versierd waren met surrealistische schilderijen van bloedspetters.

De vrouw op de brancard zag er ook uit alsof ze zich wel eens prettiger had gevoeld. Ze droeg een verband over haar linkeroog en erboven en eronder was haar huid geschaafd.

‘Is ze aanspreekbaar?’ vroeg Eve aan een van de medische hulpverleners.

‘Op het randje. We hebben haar wakker gehouden omdat we dachten dat u met haar zou willen spreken. Maar doe het wel snel,’ vertelde hij haar. ‘We moeten haar naar het ziekenhuis brengen. Ze heeft een hoornvliesbeschadiging, een verbrijzeld jukbeen en een gebroken arm. Die kerel heeft haar behoorlijk te grazen genomen.’

‘Vijf minuten. Mevrouw Cohen.’ Eve liep naar haar toe en boog zich over haar heen. ‘Ik ben Inspecteur Dallas. Kunt u me vertellen wat er gebeurd is?’

‘Hij ging helemaal door het lint. Volgens mij heeft hij Ralph vermoord. Hij ging gewoon helemaal door het lint.’

‘Louis Cogburn?’

‘Louie K., ja.’ Ze kreunde. ‘Ralph was pisnijdig. De muziek stond zo hard dat je er helemaal gek van werd. Het was bloedheet. Hij wilde verdomme gewoon een paar biertjes en een beetje rust. Louie K. zet de muziek altijd zo hard, maar nu gingen onze trommelvliezen ervan kapot. Zijn muziek stond al dagenlang loeihard.’

‘Wat deed Ralph toen?’ vroeg Eve haar. ‘Mevrouw Cohen?’

‘Ralph is op zijn deur gaan bonzen en heeft hem gezegd dat hij het zachter moest zetten. En opeens kwam Louie naar buiten stormen. Zwaaiend met een knuppel of zoiets. Hij zag eruit alsof hij niet goed snik was. Het bloed spatte in het rond en hij was aan het schreeuwen. Ik was bang, doodsbang, dus ik heb de deur dichtgegooid en ben naar het venster gerend. Ik heb om hulp geroepen. Ik kon hem

van hieruit horen schreeuwen. En die afschuwelijke, bonzende geluiden horen. Ik kon Ralph niet horen. Ik ben om hulp blijven roepen en toen kwam hij naar binnen.'

'Wie kwam naar binnen?'

'Louie K. Hij leek niet eens op Louie. Hij zat onder het bloed en er was iets mis met zijn ogen. Hij kwam op me af, met de knuppel. Ik rende weg, probeerde weg te rennen. Hij sloeg alles kapot en schreeuwde over spijkers in zijn hoofd. Hij sloeg me, en ik weet niet wat er daarna gebeurd is. Hij sloeg me in mijn gezicht en voor de rest weet ik niets meer, tot de MH's met me bezig waren.'

'Heeft u de agent die u te hulp is gekomen gezien of met hem gesproken?'

'Ik heb alleen maar sterren gezien. Ralph is dood, hè?' Een enkele traan gleed over haar wang. 'Ze willen me niets vertellen, maar Louie zou nooit langs Ralph zijn gekomen, tenzij hij dood was.'

'Ja, het spijt me. Hadden Ralph en Louie regelmatig onenigheid?'

'Bedoelt u of ze wel eens vaker ruzie hadden? Ze schreeuwden wel eens tegen elkaar om de muziek, maar het kwam vaker voor dat ze een paar biertjes met elkaar dronken of samen een beetje Zoner rookten. Louie is maar een klein ventje. Hij heeft hier nooit geen problemen veroorzaakt.'

'Inspecteur.' Een van de MH's kwam naar hen toe. 'We moeten haar transporteren.'

'Oké. Laat iemand even naar mijn agent kijken. Hij heeft een paar goeie klappen op zijn arm en schouder gekregen.' Eve deed een stap achteruit en liep naar de deur achter hen. 'Trueheart, je gaat verslag uitbrengen en we nemen het op. Ik wil dat het duidelijk en gedetailleerd is.'

'Ja, chef. Ik heb om achttien uur dertig uit geklokt en ben vanuit het hoofdbureau te voet in zuidoostelijke richting vertrokken.'

'Wat was je beoogde eindbestemming?'

Hij bloosde lichtjes. Zijn gezicht kreeg een beetje kleur en werd toen weer bleek. 'Ik, eh, was op weg naar de woning van een kennis die mij voor het diner verwachtte.'

‘Je had een date.’

‘Ja, chef. Toen ik dit gebouw naderde, hoorde ik iemand om hulp roepen en toen ik omhoog keek, zag ik een vrouw uit het venster leunen. Het leek erop dat ze in grote moeilijkheden verkeerde. Ik ben het gebouw in gegaan, naar de derde verdieping, waar ik de geluiden van een conflictsituatie kon horen. Verschillende personen verschenen in hun deuropeningen, maar niemand probeerde naar buiten te komen. Ik heb geroepen dat iemand naar het alarmnummer moest 'linken.’

‘Heb je de trap of de lift genomen?’ Details, dacht ze. Ze moest ieder detail met hem doornemen.

‘De trap, chef. Ik dacht dat dat sneller zou zijn. Toen ik op deze verdieping kwam, zag ik de man, die is geïdentificeerd als Ralph Wooster, in de gang tussen de appartementen 42E en 43F op de grond liggen. Ik heb niet meteen zijn verwondingen gecheckt, aangezien ik geschreeuw en het geluid van brekend glas uit 42E hoorde. Ik ben er onmiddellijk op af gegaan en was er getuige van dat de persoon, die is geïdentificeerd als Louis K. Cogburn, een vrouw mishandelde met iets wat op een honkbalknuppel leek. Het wapen was...’

Hij zweeg even en slikte moeilijk. ‘Het wapen leek bedekt te zijn met bloed en hersenweefsel. De vrouw lag bewusteloos op de vloer en Cogburn stond naast haar. Hij hield de knuppel boven zijn hoofd, alsof hij nog een keer wilde slaan. Op dat moment heb ik mijn wapen getrokken, mezelf geïdentificeerd als politieagent en de aanvaller opgedragen zijn wapen neer te leggen.’

Trueheart moest nu even pauzeren en wreef met de rug van zijn hand over zijn mond. De blik in zijn ogen was hulpeloos en smeekend tegelijk. ‘Inspecteur, vanaf dat moment is het heel snel gegaan.’

‘Vertel het maar gewoon.’

‘Hij wendde zich van de vrouw af. Hij was iets aan het schreeuwen over spijkers in zijn hoofd en uit het venster schieten. Krankzinnige dingen. Toen tilde hij de knuppel weer op en draaide hij zich om. Het leek erop dat hij de vrouw zou gaan slaan. Ik ben tussenbeide gekomen om dit te voorkomen en hij viel mij aan. Ik probeerde hem

te ontwijken en de knuppel af te pakken. Hij heeft me een paar keer geslagen. Ik geloof dat toen de knuppel is gebroken. Ik viel achterover, heb iets omvergegooid en kwam tegen de muur terecht. Ik zag dat hij weer wilde aanvallen en ik heb geschreeuwd dat hij moest blijven staan.'

Trueheart haalde diep adem om iets rustiger te worden, maar zijn stem klonk nog steeds bibberig. 'Hij zwaaide met de knuppel alsof hij een homerun wilde slaan en ik vuurde mijn wapen af. Hij staat op verdoven, Inspecteur. Op de laagste stand. U kunt zien...'

'Wat gebeurde er toen?'

'Hij schreeuwde. Hij schreeuwde alsof... Ik heb zoiets nog nooit gehoord. Hij schreeuwde en rende naar de gang. Ik ging achter hem aan. Maar hij viel op de grond. Ik dacht dat hij verdoofd was, dat hij gewoon verdoofd was. Maar toen ik me bukte om hem in de boeien te slaan, zag ik dat hij dood was. Ik heb zijn pols opgenomen. Hij was dood. Ik ben in paniek geraakt. Chef, ik ben in paniek geraakt. Ik weet dat het niet de correcte procedure was om contact op te nemen met u voor ik de...'

'Dat doet nu niet ter zake. Agent, vreesde je op het moment dat je je wapen afvuurde voor jouw leven en/of de levens van burgers?'

'Ja, chef. Ja, dat deed ik.'

'Heeft Louis K. Cogburn al je waarschuwingen om zijn wapen neer te leggen genegeerd?'

'Ja chef, dat heeft hij.'

'Jij.' Eve wees naar een van de agenten in de gang. 'Begeleid Agent Trueheart naar beneden. We hebben om medische hulpverleners gevraagd, voor zijn verwondingen. Zet hem in een politievoertuig, tot de MN's hem kunnen behandelen. Blijf bij hem tot ik hier klaar ben. Trueheart, neem contact op met je wettelijke vertegenwoordiger.'

'Maar chef...'

'Ik raad je aan om contact op te nemen met je wettelijke vertegenwoordiger,' zei ze. 'Ik verklaar bij deze dat na een voorlopig onderzoek van het bewijs en na de ondervraging van Suzanne Cohen,

jouw verslag van dit incident naar mijn mening aannemelijk is. Het afvuren van je wapen lijkt nodig te zijn geweest, om jouw leven en dat van burgers te beschermen. Dat is alles wat ik je kan vertellen tot ik mijn onderzoek van de plaats delict in deze zaak heb afgesloten. Nu wil ik dat je weggaat, even gaat zitten, je wettelijke vertegenwoordiger 'linkt en jezelf door de MH's laat verzorgen.'

'Ja, chef. Bedankt, chef.'

'Kom mee, Trueheart.' De andere agent klopte Trueheart op zijn rug.

'Agent? Kent een van de wijkagenten deze dode mannen?'

De agent keek over zijn schouder naar Eve. 'Dit is Proctors sector. Misschien kent hij ze.'

'Ga hem halen,' zei ze. Toen sealde ze zichzelf en liep 43F binnen. 'Hij is vreselijk van streek,' zei Peabody.

'Daar moet hij maar overheen zien te komen.' Ze keek door de kamer.

Het was een smerige janboel en het stonk naar bedorven eten en vuile was. Het piepkleine keukentje bestond uit een zestig centimeter lang aanrecht, een mini-AutoChef en een minikoelkast. Op het aanrecht stond een gigantisch blik. Eve trok haar wenkbrauwen omhoog toen ze het etiket las.

'Weet je, ik kan me niet echt voorstellen dat onze Louie K. een hoop taarten bakt.' Ze maakte een van de twee keukenkastjes open en bekeek het keurige rijtje met verzegelde potjes. 'Zo te zien zat Louie K. in de drugshandel. Grappig, hier is alles keurig netjes, maar de rest van het appartement is een varkensstal.'

Ze draaide zich om. 'En toch ligt er geen stof op het meubilair. Dat is ook raar. Het is onwaarschijnlijk dat een man, die op lakens slaapt die naar een moeras ruiken, wel de moeite doet om stof af te nemen.'

Ze maakte de klerenkast open. 'Hier is het ook netjes. Aan zijn kleren kun je zien dat hij weinig gevoel voor mode heeft, maar ze zijn allemaal schoon. Kijk eens naar dat venster, Peabody.'

'Ja, chef?'

‘Het glas is schoon. De binnen- en de buitenkant. Iemand heeft ze in de afgelopen weken gewassen. Waarom zou je je vensters wassen, maar deze – wat is het in vredesnaam? – gemorste, onbekende voedselsubstantie op de vloer laten liggen?’

‘Misschien heeft de poetsvrouw een weekje verlof?’

‘Yep, iemand heeft een weekje verlof. Ongeveer zo lang ligt dit ondergoed hier al.’ Ze keek naar de deur toen een agent naar binnen kwam.

‘Ben jij Proctor?’

‘Ja, chef.’

‘Ken je die twee dode mannen?’

‘Ik ken Louie K.’ Proctor schudde zijn hoofd. ‘Shit. Sorry, Inspecteur, maar shit, dit is een puinhoop. Die knul Trueheart staat beneden verschrikkelijk te kotsen.’

‘Vertel me wat je over Louie K. weet en laat Trueheart en zijn kots maar aan mij over.’

Proctor trok zijn gezicht in de plooi. ‘Een kleine drugsrat. Verkocht aan schoolkinderen. Gaf ze monstertjes met Zoner en Jazz als lokkertjes. Als je het mij vraagt, was hij zuurstofverspilling. Hij heeft even in de gevangenis gezeten, maar hij was doorgaans best gewiekst en de Narcoticajongens hebben nooit veel uit de kinderen los gekregen.’

‘Heeft hij gewelddadige neigingen?’

‘Helemaal niet. Hij hield zich op de vlakke en had nooit een grote mond. Als je hem zei dat hij moest oprotten, deed hij dat. Hij keek je wel eens aan alsof hij graag iets meer zou willen doen, maar daar had hij het lef niet voor.’

‘Hij had wel genoeg lef om Ralph Wooster de schedel in te meppen, een vrouw te slaan en een agent aan te vallen.’

‘Het enige wat ik kan bedenken is dat hij van zijn eigen producten heeft gesnoept. En dat is ook niets voor hem. Hij rookte zo nu en dan misschien een beetje Zoner, maar voor iets sterkers was hij te gierig. Dat daar lijkt op Zeus,’ zei Proctor en hij gebaarde met zijn duim naar de gang. ‘Een klein ventje zoals hij dat helemaal doordraait.’

Maar voor zover ik weet, heeft hij nooit zoiets sterks gebruikt.’

‘Oké, Proctor. Bedankt.’

‘Als een man drugs aan schoolkinderen verkoopt, is de wereld mooier zonder hem.’

‘Daar mogen wij niet over beslissen.’ Eve stuurde hem weg door hem haar rug toe te keren. Ze liep naar het bureau en keek met gefronste wenkbrauwen naar het computerscherm.

ABSOLUTE ZUIVERHEID BEREIKT

‘Wat betekent dit in vredesnaam?’ vroeg ze hardop. ‘Peabody, is er een of andere nieuwe shit op straat die Zuiverheid heet?’

‘Ik heb er nog nooit van gehoord.’

‘Computer, identificeer Zuiverheid.’

ONGELDIGE OPDRACHT.

Ze toetste fronsend haar naam, penningnummer en autorisatiecode in. ‘Identificeer Zuiverheid.’

ONGELDIGE OPDRACHT.

‘Huh. Peabody, maak een lijst met nieuwe en bekende drugs. Computer, sla huidig beeld op. Toon op het scherm de laatste opdracht die is uitgevoerd.’

Het scherm flikkerde en toen verscheen er een keurig georganiseerde spreadsheet, met voorraad, winst, verlies en een gecodeerd klantenbestand.

‘Dus volgens deze laatste opdracht zat Louie toen hij voor het laatst was ingelogd heel efficiënt zijn boekhouding bij te werken, tot hij opeens pijnlijk werd en besloot om zijn buurman de schedel in te slaan.’

‘Het is bloedheet, Dallas.’ Peabody keek over Eves schouder. ‘Dan doen mensen hele gekke dingen.’

‘Ja.’ Misschien was het echt zo eenvoudig. ‘Ja, dat kan gebeuren. Er is niets op zijn voorraadlijst dat Zuiverheid heet.’

‘Er staat ook niets met die naam op de actuele druglijst.’

‘Dus wat is het en hoe is het bereikt?’ Ze deed een stap achteruit. ‘Laten we Louie K. eens gaan bekijken. Misschien kan hij ons iets vertellen.’